

Här följer ett smakprov ur urban fantasyromanen Drömverk. En produktion från Fantastikhjälpen där vinsten går till välgörenhet. Hoppas du trivs i vårt sällskap.

/Marcus Olausson – författare till Drömverk

Prolog – Hjärta av sten

”Ser ni?” säger pappa och pekar bort mot den gamla ruinen uppe på höjden.

De sitter gömda bakom en trasig bil och Nahrina kikar nyfiket genom de öppningar där fönstren har varit. Bilen luktar bränt och är smutsig, alldeles svart inuti. Torget framför dem ser inte längre ut som det brukar. Förr låg där en fin park, men nu är det fullt av skräp och palmernas sotiga stumpar sträcker ut trevande skuggor. Svarta ormar som ringlar sig fram.

Nahrina reser på sig för att se förbi bilvraket. Det pirrar i kroppen av spänningen och hennes trötthet ger vika med solens första strålar. Pappa drar hastigt ner henne igen, håller darrande händer mot hennes axlar.

”Vi får inte synas, det är inte säkert här”, förklarar han med låg röst.

”Därför ska vi gå nu, Ghalib”, säger mamma bestämt. ”Nu har de sett vad du ville visa.”

Pappa har tagit med Nahrina hit förut, men det var länge sedan nu. Han pratar alltid om sitt arbete och hon tycker att det verkar spännande att vistas bland gamla byggnader och skulpturer.

”Det är där du arbetar väl?” frågar Aram och kikar över motorhuvten.

”Inte längre”, säger pappa med brusten röst och släpper Nahrina för att hålla ner lillebror som sprattlar som en fisk och försöker ta sig loss.

Då passar hon på att få sig en bättre titt av ruinen uppe på höjden. Den kallas för Citadellet och en hög mur breder ut sig på båda sidor om tornet vid ingången. Både tornet och muren har rasat samman sedan sist och Nahrina känner tårarna komma. Allt är förstört av det dumma kriget. Stenarna ser ut att glöda i gryningsolen. Något glimmar till i en av fönstergluggarna och mamma pressar ner Nahrina bakom bilen. Hennes rosendoft och varsamma händer får Nahrina att känna sig trygg, trots att de är på en farlig plats.

”Kan vi gå nu?” säger mamma och blänger på pappa. ”Innan vi blir beskjutna?”

”Snart, men det här är viktigt Yasmine”, svarar pappa. ”Barnen måste få veta var de kommer ifrån och det är vapenvila nu. Det här är vår enda chans. Vi kanske aldrig ...”

Han tystnar och blickar fundersamt ut över förödelsen, föser ihop Nahrina och Aram och lägger en hand på var och en av dem där de sitter på huk. Hans blick är både allvarlig och varm på samma gång. Stolt.

”De äldsta delarna av citadellet är nästan femtusen år gamla”, berättar pappa. ”Då trodde vårt folk på andra gudar. Statyerna där har upplevt stora förändringar, sett många kungar komma och gå. Han som styr vårt land nu ...”

Pappa blundar och skakar på huvudet, sedan plockar han upp två stenar från marken. En ljus och en mörk.

”Om ni tänker bort allt som har förstörts och istället ser att byggnaderna är något som vi människor har skapat tillsammans, så inser ni att det alltid finns

hopp. Tillsammans kan vi åstadkomma underverk. Det som förstörts kan byggas upp igen, tillsammans, sten för sten.”

Han ger stenarna till Nahrina och Aram. Nahrina tittar på sin sten som är ljus och ungefär lika stor som ett hönsägg. Hon känner på den skrovliga ytan och väger den i handen. Stenen pulserar svagt, nästan som hjärtslag. Nahrina tittar upp på pappa som ler, samtidigt som tårar rinner längs hans kinder.

”Förr i tiden fanns väldiga statyer som vaktade portarna till städerna och ingångarna till templen”, säger pappa. ”De kallades lamassu och såg ut som tjurar med människohuvuden och vingar. Idag har de forslats bort eller förstörts. Här syns inga väktare längre, men jag tror att de lever kvar. I stadens stenar och i våra hjärtan. Om vi tar med oss några stenar så kanske vi lyckas rädda vårt folks historia och själ så att vi en dag kan komma tillbaka och bygga upp vårt land igen.”

Nu gråter mamma också och Nahrina förstår att deras utflykt inte bara handlar om att titta på den gamla delen av staden. De håller om varandra bakom bilvraket och Nahrina ställer till slut frågan, men fruktar svaret.

”Ska vi åka härifrån?”

”Det är för farligt här, habibti”, säger mamma och stryker Nahrinas kind. ”Vi ska hälsa på släktingar ute på landet, sedan ... får vi se.”

Pappa kastar en sista blick mot ruinen och suckar, torkar tårarna och harklar sig.

”Nu härskar våra förfäders dödsgudinna Ereshkigal här. Mamma har rätt, vi måste ge oss av. Kom så går vi. Här är snart för ljust.”

De rör sig bort från torget, in på en gata och när Nahrina vänder sig om kan hon inte se höjden och ruinen längre. Istället går de med snabba steg, tätt pressade mot husväggarna och utan att korsa stora öppna ytor. När de vandrat en lång stund och närmar sig huset där de bor hör Nahrina ett ljud hon har lärt sig att avsky. Ett dovt muller som sakta kommer närmare och studsar mellan husväggarna. Helikoptrar.

Hon ser på mammas skräckslagna blick att det är allvar och pappa lyfter upp Aram och börjar springa.

”Skynda er!” ropar han, men överröstas snart av ljudet från tunnbomber som faller över staden.

Nahrina förstår inte vad som händer. Plötsligt är allt hon hör ett tjutande ljud som hotar att spränga sönder hennes öron inifrån. Och av någon underlig anledning faller svartbrända fjädrar mot marken runt omkring henne. Hon ligger på mage på marken men minns inte att hon har ramlat. Det gör ont i bröstet och svider på armar och ben. Mamma skriker utan att höras och pressar Aram mot famnen samtidigt som hon böjer knä bredvid pappa, men varken pappa eller Aram rör sig. Det luktar bränt och dammrök sveper fram över dem. Pappa öppnar sakta ögonen, möter Nahrinas blick och ler mot henne, men sluter sedan ögonlocken igen.

Något hårt pressar mot Nahrinas bröst och hon sätter sig upp och ser att det är stenen hon fick av pappa. Den är röd av blod. Som ett hjärta av sten. Hon tar sig för bröstet och ser att det är hennes eget blod, att stenen rivit upp ett sår. Nahrina börjar gråta och ropar på mamma och pappa.

Det fortsätter att tjuta i hennes öron när starka armar lyfter upp Nahrina och bär henne därifrån. Hon håller krampaktigt tag om stenen och skriker medan världen faller sönder. Stenen bultar i takt med hennes hjärta.

Kapitel 1 - Boken

”Dags för rast. Ni kan låta era saker ligga kvar, vi fortsätter sen”, säger fröken och med högljudda röster springer klassen ut i korridoren.

Tumultet får Nahrinas puls att öka. Hon greppar tag i skolbänken och sluter ögonen, känner blodet rusa. Hon andas djupt och föreställer sig en skrattande Aram framför sig, innan hon sakta öppnar ögonen igen. Nahrina stänger skrivblocket och lägger penna och suddgummi i pennfodralet. Ett rosa fodral med Hello Kitty på. En present från Paula. Hon tycker inte om Hello Kitty, men det har hon inte sagt till Paula. De andra barnen är redan ute ur klassrummet, men Nahrina har inte bråttom. Hon vill inte synas, inte märkas, inte finnas. Hon kväver en gäspning med handen.

”Ut och lek med dig nu Nahrina”, säger fröken och ler. ”Det är underbart väder idag.”

Leka? Hon vill inte leka mer. Aldrig någonsin. Utan Aram känns det meningslöst och barnen i klassen tittar så konstigt på henne, låter henne inte riktigt vara med, fast hon vill ändå inte. Fröken lägger försiktigt en hand på hennes axel och böjer sig ner.

”Om du väntar lite så följer jag med dig ut.”

”Nej fröken, det går bra.”

Hon går ut till det trånga kapprummet, tar på sig jackan och tennissockorna, känner efter att hjärtstenen ligger i jackfickan. Den välbekanta skrovliga ytan känns trygg mot hennes hand. Stenen pulserar till hälsning. Långsamma hjärtslag. Några pojkar står vid den vitmålade tegelväggen utanför i korridoren och tittar på när en av dem spelar ett mobilspel. De märker henne knappt. Bra. Hon håller på att bli osynlig. Snart finns hon inte kvar.

Nahrina öppnar försiktigt den röda ytterdörren och smyger ut. På skolgården är det full rörelse av barn som leker, spelar fotboll, eller bara står och pratar och håller på med sina mobiltelefoner. Paula har sagt att Nahrina kan få en egen telefon, men hon vill inte ha någon. Vem skulle hon ringa? Hennes familj är ju död ändå och Paula är inte hennes riktiga mamma.

Nahrina får syn på Veronica och hennes kompisar borta vid kullen och stelnar till. Hon stålsätter sig och sväljer.

Jag är osynlig.

Med bestämda steg går hon över den asfalterade skolgården, ut på gräsmattan och bort mot tjejerna som hon har gett smeknamnet terroristerna. En av dem tittar upp och puffar till Veronica i sidan. Veronica tittar rakt på Nahrina och osynligheten rinner av, löses upp och förångas av den svenska sommarsolen.

”Och vad vill du då?” undrar Veronica och hånler. ”Varför har du inte burka på huvudet för? Då skulle vi slippa se dig, svartskalle.”

Veronica är blond och populär och raka motsatsen till Nahrina, men Nahrina har fler superkrafter än osynlighet. Orden borde göra ont i henne, men hon känner inget. Istället går hon därifrån och bort till skuggan under träden, till buskagen som omger Gubbens trädgård. Låter osynligheten komma tillbaka. Gubbens gula hus ruvar hemlighetsfullt inne bland trädens skuggor. Barnen får inte gå dit, men gör det ändå ibland. Det är kittlande farligt för om Gubben upptäcker dem jagar han bort dem. Nahrina gömmer sig ofta där för att få vara ifred. Griniga gubbar är bättre än elaka terrorister.

Nahrina tar upp hjärtstenen ur fickan och luktar på den. Stenen har en mörk fläck som minne av hennes blod, från den dagen då allt blev fel. Dagen när

pappa och Aram exploderade ut ur hennes liv. Hon står där en stund och kramar om stenen.

”Nahrina?” säger en röst och Nahrina hoppar till. Hon stoppar snabbt undan hjärtstenen i fickan igen.

En pojke med ryggsäck står borta under träden, vid cykelställen. Han har mörk hy och svart lockigt hår. Är kanske något år äldre än Nahrina. Hon har aldrig sett honom förut. Ett stort leende lyser upp hans ansikte och han tar av sig ryggsäcken.

”Du ser ut precis som på bilden.”

Vilken bild?

Nahrina anar oråd och drar sig undan, backar in bakom häcken. In i Gubbens trädgård. Hon tittar oroligt mot det gula huset, men ser ingen farbror i fönstren.

”Vänta”, säger pojken och håller upp sina tomma händer. ”Jag är inte farlig.”

Nahrina backar några steg till, bort mot Gubbens garage. Pojken följer efter och plockar upp något ur ryggsäcken. En bok. Han håller upp den så att Nahrina ska se ordentligt. Boken ser gammal och sliten ut med brunt omslag. Tråkig.

”Profugus sa att jag skulle hitta dig här. Det är din tur att ha honom nu.”

”Vem är ... Fårprugus?” frågar hon försiktigt.

Pojken skrattar, men inte på ett otrevligt sätt.

”Profugus”, upprepar han. ”Han heter så, ja boken alltså.”

”Du är knäpp”, säger Nahrina och känner något djupt inne i bröstet. Något hon trodde hade försvunnit. Ett leende snirklar sig fram från de mörka vrår där hon gömt undan det och tar sig nästan ända fram till läpparna, men slutar som en ryckning i mungipan.

”Ja”, säger pojken och skrattar, högt den här gången. ”Det kommer kanske du också att bli. Knäpp alltså. Men du kommer att må bra igen också. Profugus gör så att man mår bra.”

”Vad då? Boken?” Nahrina lägger armarna i kors. Hon blir nog bara utsatt för ett skämt trots allt.

Skolklockan signalerar att rasten är slut och som vanligt rycker Nahrina till. Den låter som ett larm. En varning. Hon för ner en hand till jackfickan och hjärtstenen. Pojken ler fortfarande och det är något avväpnande med hans uppriktiga glädje. Han utstrålar godhet och en inre styrka.

”Ta boken”, säger han. ”Den är din nu.” Sedan tar han på sig ryggsäcken igen och går tillbaka till buskaget, men stannar och vänder sig om. ”Jag heter Hadar förresten! Vi kanske ses igen, på Avigsidan.”

Nahrina kastar en blick mot skolgården där alla barnen nu försvinner in till lektionen. Pojken är borta men boken ligger kvar. Med försiktiga steg går hon fram och plockar upp den. Omslaget är av nött ljusbrunt läder. Där finns en inpräntad bild som föreställer en uppslagen bok där en pojke och en flicka går hand i hand över boken. Nästan som om de går i boken. Flickan har flätor, precis som Nahrina. ”En saga ur bokvandrararnas krönikor” står det under bilden. Hon öppnar boken och flämtar till. På första sidan finns en teckning som ser ut precis som hon själv. En flicka med mörka ögon och svarta flätor, hängselbyxor och en jacka med huva. Nahrinas hjärta bultar när hon slår igen boken, bara för att mötas av nästa överraskning. Nu har en rubrik tillkommit på omslaget, ovanför bilden på barnen som vandrar över boken. Med förgyllt text står där nu ordet ”Drömverk”.

Vad är det här? tänker Nahrina och sätter sig ner i gräset med boken framför sig.

Hon öppnar den försiktigt igen och tittar på teckningen som liknar henne själv. Porträttet ser inte lika sorgset ut som hennes spegelbild brukar göra. Snarare finurligt. Modigt. Hon vänder blad, men nästa sida är blank. Förvånad bläddrar hon vidare i boken men alla sidor gapar tomma. Då plockar hon upp en pennstump ur fickan och skriver sitt namn på sidan efter porträttet.

NAHRINA

En svag vibration känns från boken och Nahrina backar undan när bokstäver träder fram under hennes namn. Boken skriver något till henne och Nahrina stavar sig fram genom orden.

Hej Nahrina. Nu börjar din berättelse.

Hon kastar in boken i buskarna och rusar med galopperande puls över den nu tomma skolgården fram till treornas byggnad. Där sliter hon upp dörren, tar sig igenom korridoren, uppför de få trappstegen och störtar flämtande in i klassrummet. Alla vänder sig om och det är uppenbart att hennes osynlighetskraft har försvunnit helt. Handen kramar krampaktigt om hjärtstenen i fickan. Veronica och terroristerna sitter och hånflinar.

”Nahrina, vi går in när klockan ringer”, säger fröken och tittar på henne med en uppgiven min. ”Och vi har inte jacka och skor här inne.”

Nahrina vänder om och går ut i kapprummet igen, stannar upp och tvekar. Sedan skyndar hon sig ut och lämnar skolan bakom sig med nervösa steg. Som om den tomma skolgården i själva verket vore full av stirrande människor som pekar på henne och skakar på sina huvuden. Hon skyndar sig hem till Paulas hus på Körbärsvägen. Vägrar att titta åt Gubbens hus där hon kastade bort boken, men hon känner hur den lockar på henne.

Profugus.

Kapitel 2 - Skeppsbrott

”Jag hoppas att du vet att du kan prata med mig om allt”, säger Paula där hon sitter på sängkanten. Hon petar in ett finger under glasögonen och gnuggar sig i ögonvrån, viker sedan undan en mörk hårslinga bakom örat. Den ramlar fram igen.

”Mm”, muttrar Nahrina som inte alls vill prata med Paula om allt.

”Förlåt, du ska få sova. Imorgon blir en bättre dag ska du se. Jag har pratat med fröken och hon förstår hur du mår.”

Ingen förstår hur jag mår, tänker Nahrina.

Paula pussar Nahrina på huvudet, stoppar om henne och reser sig upp. ”Om du vill kan jag lämna dörren lite på glänt?”

”Nej”, säger Nahrina och låtsas gäspa. ”Stäng dörren.” Hon vill inte att Paula ska se och höra när de andra kommer.

”Okej. God natt då vännen.”

”God natt Paula.”

Nahrina hör hur dörren stängs men väntar en stund innan hon sätter sig upp i sängen. Nattdlampan kastar ett blått sken över rummet. Hon sticker in handen under kudden och tar fram hjärtstenen.

Jag har dig. Jag behöver ingen fånig bok.

Nahrina håller stenen precis under näsan, drar in dess doft av gammalt damm och torkat blod och lyssnar på regnet som slår mot fönsterrutan. Tänk om boken blivit förstörd? Fast det är lika bra, den var otäck. Som vanligt är hon rädd för att somna, rädd för de hemsigheter som väntar på henne. Om hon bara håller sig vaken länge nog kanske hon blir för trött för att drömma?

Ögonlocken blir tyngre och hon lutar sig mot väggen. Utanför huset hörs träden vina för vinden. Regndropparna smattrar envist vidare mot fönstret. Hon får inte somna. Pappa sitter i sängen och håller hennes hand. Han är blek i färgerna och hon kan se igenom honom.

Sov nu min duva, säger han. Vila dig, för du har ditt största äventyr framför dig.

”Jag vill inte sova”, svarar Nahrina. ”Då händer det hemska igen.”

Inte för alltid, säger pappa och kysser hennes panna. En dag blir det bättre.

Du kommer att få hjälp, säger Aram och kryper intill henne i sängen. Han är kortare än Nahrina och lika genomskinlig som pappa. Pappa lägger sig på andra sidan. Han doftar tobak och fuktig sand. Sängen knakar.

”Pappa, var är mamma?”

Mamma är vilse, säger pappa och stryker Nahrinas kind. Hans ögon är ledsna. Vi når inte fram till henne.

Vinden fortsätter att ruska om löven och kastar regnvatten mot väggarna. Dropparna slår som vågor mot ett båtskrov. Nahrina har fler frågor, men tankarna vill inte forma sig när tröttheten tar över. Sängen börjar röra sig, upp och ner, från sida till sida. Sömnen griper tag i Nahrina och för henne bort över drömmarnas ocean, tillbaka till någon av de hemsigheter som händer varje natt. En våg slår in över sängen och Nahrina skriker.

* * *

Mamma Yasmine håller henne hårt och försöker trösta henne, men den öppna träbåten lyfts upp av en våg och kastas skoningslöst ner igen med en smäll.

Kallt vatten skvalpar runt kring deras fötter och överallt trängs skrikande vuxna och barn.

”Vi tar in vatten!” ropar en man med mustasch åt båtens kapten. ”Ni måste göra någonting!”

”Sitt still i båten!” ryter kaptenen, en barsk man med gråsprängt skägg och tunga ögonlock. ”Hon håller ihop har jag sagt. Detta är inte det första ovädet vi är med om. Det är bara regnvatten.”

Hans uppsyn skrämmer Nahrina som pressar sig närmare mammas bröst. Deras kläder är genomvåta och hon fryser och hackar tänder. De enda ljuskällorna kommer från två lampor, en i fören och en där bak och skenet får passagerarna att se ut som hålöga gästar. Regnet vräker skoningslöst ner över deras huvuden, försöker släcka ut alla ljud, allt hopp. Skölja bort Nahrinas tårar.

”Såja min fågel”, säger mamma i hennes öra och håller henne ömt. ”Låtsas att du är Sindbad Sjöfararen på äventyr. Han lät sig inte skrämmas av lite oväder. En dag minns vi tillbaka på det här och skrattar. Då är vi varma och torra och har mat. Behöver inte fly längre.”

Mamma sticker ner handen i fickan och plockar upp Arams sten. Håller den framför Nahrina och ler. Stenen är svart och blank, som pupillen i ett öga.

”Vi har ju våra magiska stenar. De skyddar oss.”

Nahrina kramar om sin egen sten, men mamma har fel. Stenen skyddade inte Aram, då hade han också suttit i båten nu.

För ett kort ögonblick tycker Nahrina att hon ser pappa och Aram intill dem där i båten, men hon måste ha sett fel. De är ju döda. Då kommer en jätteväg och kastar upp båten i luften så att det suger till i magen, just innan de vänder. Passagerarna skriker och Nahrina klamrar sig fast vid mamma med bultande hjärta. Vid den hårda landningen brister något i skrovet med ett brak och plötsligt skriker de som sitter längre fram i båten ännu värre och försöker ta sig bakåt. Lampan där framme slocknar och mörkret väller in med vågorna.

”Sitt ner sa jag!” gormar kaptenen, men mannen med mustaschen sliter tag i honom och skriker:

”Vi sjunker! Ni har fört oss in i döden!”

”Släpp mig din galning!”

Vattnet stiger nu hastigt runt deras fötter och Nahrina drar åt sig benen. Hjärtat slår hårt i hennes bröst och strupen dras samman. Mamma ser inte alls lugn ut längre då hon ser sig omkring med uppspärrade ögon, biter sig i underläppen och greppar relingen hårt.

”Mamma jag är rädd”, ropar Nahrina och håller om mamma Yasmine, så hårt hon bara kan.

Nästa våg slår till dem från sidan och kaptenen och den ilskna mannen faller vrålände överbord. Nahrina känner hur mamma rycker till och ser hur hon mumlar böner till gud, men orden dränks av stormen och passagerarnas vrål. Några män slåss för att få något att hålla fast vid, skriker och knuffar varandra. Paniken sprider sig och allt fler sliter och sparkar och båten kantrar över mot sidan när passagerare försöker ta sig undan ett gapande hål i skrovet. Havet väller in och tänker ta dem alla med sig ner i djupet.

”Nahrina, håll dig fast i båten!” ropar mamma, men i samma stund kommer en väldig våg in över dem och Nahrinas ansikte och kropp sköljs över av kallt vatten. Det är salt och svider i ansiktet och ögonen.

Hon torkar sig frenetiskt med armen, men när hon kan se igen finns inte mamma kvar vid hennes sida. Skräckslaget ser hon sig omkring, vid sina fötter, bakom sig, men mamma är borta. Paniken skickar ut strålar i hennes kropp och får magen att krampa. Båten är full av kravlande vuxna och barn som kämpar för att hålla sig kvar medan de sjunker.

”Mamma!” ropar hon i ett försök att överrösta stormen. ”Mamma!”

Men alla skriker och de överröstar henne. Nahrina gråter och ångest och förtvivlan får henne att andas i små korta stötar. Hennes rop drunknar tillsammans med människorna runt henne när nästa våg vräker över hela båten på rygg.

Kallt mörker sveper in och Nahrina sjunker baklänges ner med båtens skrov som ett brustet tak där ovanför. Båtens enda lampa glöder som ett irrbloss, innan den följer med båt och passagerare ner i djupet. Fingrar famlar efter henne, men de tappar greppet. Istället biter något tag om hennes underarm och drar henne med sig bort från de drunknande människorna.

Nahrina bryter vattenytan och lyfts upp över det stormpiskade havet. Vågorna rullar skummande fram men det är så mörkt att hon knappt skymtar spillrorna av båten. Hon kräks upp saltvatten och torkar sig med armen, skakar av köld och känner hur det värker i den andra armen. Att hon hänger i den och att något håller henne fast. Det är knappt hon vågar se efter vad det är som har fångat henne, men Nahrina gör det ändå. Vrider upp ansiktet och möter ett par lysande gröna ögon.

Hon skriker av skräck inför den ohyggliga varelse som håller henne i sina käftar. Den har ett pojksansikte med små horn i pannan och stirrar på henne, ser nästan rädd ut. Antydning till ett skägg finns på dess haka, men det är kanske kroppen som skrämmer henne mest, ett fyrbent djur med vingar. Våldiga vingar som slår hårt och för dem bort över havet.

* * *

Den här delen av drömmen är ny. Nahrina sätter sig flämtande upp i sängen, genomblöt av saltvatten, fast nej, det är hennes eget svett inser hon. Svett och något mer, hon har kissat i sängen igen. Hon skäms och vill inte ropa på Paula. Huden är knottrig och hjärtat rusar som vingslagen på en liten fågel.

En rörelse får henne att inse att hon inte är ensam i rummet och pulsen skenar iväg ännu mer. Varelsen är där och dess gröna ögon glöder i mörkret. Den ser ut som en bevingad tjurkalv med människohuvud där den sitter på bakhasorna med vingarna ända upp till taket. Ett monster. Varelsen håller boken mellan tänderna, men tappar den i golvet när Nahrina skriker. Monstret löses upp och försvinner men boken ligger kvar.

En mörk fjäder dalar ner genom luften och Nahrina fortsätter att skrika, långt efter att Paula har kommit in i rummet.

Fantastikhjälpen tackar för ditt intresse

Fantastikhjälpen är ett projekt där vi tar fram en barn-/ungdomsbok och skänker vinsten till en hjälporganisation.

Gillar du vad du läste? Hjälp oss gärna genom att berätta om oss i sociala medier och runt fikaborden. Vill du hjälpa till eller har frågor? Skicka en förfrågan på marcus.olausson@bumleby.se

Du hittar mer information om Fantastikhjälpen och fortsättningen på boken Drömverk på vår hemsida www.fantastikhjalpen.se eller på Facebook www.facebook.com/fantastikhjalpen/